

De satte mig virkelig i Forlegenhed før; jeg havde naturligvis forberedt de andre paa en stor Genkendelsesscene! Naa, jeg indrømmer, det var min egen Dumhed," fortsatte hun, da Emanuel vedblev at være tavs. „Jeg burde fra gammel Tid have erindret, at De i mange Stykker ikke var som andre Mennesker. Og med Hensyn til Uberegnelighed har De altsaa ikke forandret Dem den bitreste Smule."

Emanuel mærkede ikke den lille Tvang, hun havde maattet paalægge sig for at anslaa den frie Tone, der i gamle Dage havde været Brug imellem dem. Dertil var han for opfyldt af det Ubehag, han følte ved at gaa her ene med hende og efter saa mange Aars Førløb igen at høre denne paa én Gang udfordrende og indsmigrende Stemme med den mærkeligt metalliske Klang.

Uden i nogen Maade at lade sig paavirke af hendes fortrolige Sprog sagde han:

„Det lader til, at vi har haft nogenlunde ensartede Indtryk af hinanden, Frøken Tønnesen. Baade før, da jeg saa' Dem, og nu ved at høre Dem tale kom jeg til at tænke paa, at De vistnok er ganske den samme som for syv-otte Aar siden."

„Nu ja," svarede hun med en Skuldertræk-